

MARIJIN LIST

NEVTEPEN O
POPRIJETA
DEVICA MARIJA

ZMOŽNA

GOS- -PA
VOGR- -SKA

Dari.

Na podpora M. Lista i Novin so darivali:

Kolar Alojz dbr. topničar, N. z Veržeja, vsaki 3 K, Pavlič Jožef z Slovenske vesi 6 K, Trpljan Mirko četov. 83. pp., Škafar Jožef, čast. sluga, Hozjan Ivan, vojni financ, vsaki 10 K, Kotrige Mar. Mešne Družbe z Hotize, Kolenko Janoš p. 29. pp., Gonza Anton des. pion., vsaki 5 K, Pücko Martin 20. dbc., Hozjan Jožef i Bohanec Štefan topničara, po 8 K, Legény Ana, Šobočan Ivan z Trnja, Maučec Matjaš, po 29. pp., Nežič Kata z V. Polane, Ceiner Treza z Motovilec, Raščan Ana z Tūrnišča, po 1 K, Šobočan Štefan z Trnja, Balažic Štefan z Gomilic, N. z D. Bistrice, Nemeč Štefan, Lopert Pavel, pešaka 29. pp., Gaber Treza, Moršič Julia z Koprivnika, Jerjek Treza z Gradca, Zver Orša z Starenovevesi, po 2 K, Levašič Mihala žena z D. Lendave 3 K. 40 fil., Ficko Mihal i Horvat Mihal, pazitela zavzetih 15 K, Cipot Mihal z Hotize 80 fil., Zver Štefan, vojni delavec, Huszár Ivan z Radovec, vsaki 4 K, Antolin Andraš, bet. vojak nabrao 7 K 20 fil., Rengel Martin nabrao na Hotizi 80 K 20 fil., Benkovič Štefan i pajdaši, 20. dbc. 16 K, Kocet Štefan topničar, 13 K, Gaber Jožef od Grada 1 K 40 fil., Romarje marijalovrečki z Črensovec, Trnja i Žižkov 9 K 50 fil., Poredoš Ana od Grada 40 fil., Récek Augustin 60 fil., Zver Jožef, metalec min, † Tivadar Štefana dovica z V. Polane, Moršič Janoš z Sp. Rakiča, vsaki 5 K, Draškovič Bara z Renkovec, Horvat Matjaš z Brezovice, Hanc Štefan, 313. dmbe., Cigan Ana z D. Bistrice, Nemeč Ferenc, p. 83. pp., Farič Alojz z Gradišča, vsaki 2 K; Koren Bara z Renkovec, Lah Janoš, 14. dmbe., Horvat Ana z Hotize, Grah Jožef i Žalig Marko 31. dbca, Tadjan Andraša žena z Gradišča, Grah Marijanka, Gonza Kata, Vutek Janoš, z G. Bistrice, vsaki 1 K, v Nedelici nabrao Pücko Ivan 50 K 30 fil., v Tūrnišči nabrano 95 K 60 fil., N. z Ižekovec 10 K, v D. Lendavi nabrao Hozjan Janoš 8 K 20 fil., Szabó Valentin nabrao v Spodnjih Slavečih 7 K, G. Sinička fara 21 K 34 fil., Puhan Štefan, 33. dbc. 7 K, Šömen Verona z Brezovice 1 K 20 fil., Matjašec Stefan, 20. dbc. nabrao 15 K, Tkalec Matjaš z G. Bistrice, Bedrnjak Štefan z Črensovec, Korošec Adolf topničar, vsaki 3 K, Fujs Marija nabrala med delavki 12 K 30 fil., Meričnjak Ferenc, p. 48. pp. nabrao 12 K 50 fil., Hozjan Andraš i Marko, p. 48. pp. z Adrijanec, vsaki 30 K, Lazar Matjaš, predm. top., Šerbič Marija z G. Bistrice, Lopert Ferenc, Kajlar z Bogojine, Ritlop Štefana žena z G. Bistrice, vsaki 4 K, Kreslin Marija z Srednje Bistrice 40, Jeneš Marija z Adrijanec 50 filerov.

ZMOŽNA GOSPA VOGRŠKA

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga z dovoljenjom visešnje cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF,

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Prihaja vsaki mesec 8. na veseli spomin petdesetletnice, l. 1904. dec. 8. obhajane zavolo razglašenja verske pravice od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, štiri den je te pobožen list vogrskim Slovencom kak prvi slovenski list do rok dani. Cena M. Lista z Novinami vred, či skupno hodi v edno faro, je 4 K., vsakomi na njegov lasten naslov 6 K., v Ameriko 12 K. K M. Listi dobijo naročniki proti konci leta Kalendar Srca Jezusovoga. M. List prihaja vsaki mesec, Novine vsaki tjedem. Naročniki so deležni sadov več kak štirijezero sv. meš na leto.

Spomin.

Mati so mi ga podali,
— Rožnivenec se zove, —
Gda so maloga me gnali
K Majki Božoj med gore.

„Drži, čuvaj, rad ga moli,
Materi nebes na čast,
Ona te bo varovala,
Da ne prideš v greha past.“

Dnes pod gostim dežom krogel,
Pred milijon skušnjav stojim,
Vendar zdrav, nevražen hodim,
V roki venec on držim;

Razlaganje katekizma po nedelah i svétkah v vsakoj hiši.

Katekizem.

1. Što pregreši proti drúgój božjoj zapovedi? Proti drúgój božjoj zapovedi tisti pregreši, ki sveto Ime božje oskruni.

2. Što oskruni sveto Ime božje? Sveto Ime božje tisti oskruni: 1) ki božje Ime lehkomišljeno vöpove; 2) ki preklinja, ali se zaklinja; 3) ki grešno prisega; 4) ki včinjene obljúbe ne obdrži.

R a z l a g a .

39. Nedela.

„Bodi vaš guč: Da, da, ne, ne! Kaj je više toga, je od hüdoga“ (Mat. V. 37.)

To nam Gospod Jezuš Kristuš vsem pravi. Vodilo 3. reda se pa za tretjerednike še posebi glasi. »Prisegajo naj samo v potrebi.« Oboje eden pomen ma, toga, naj se priseganja popolnoma ogibljemo vsi, smo tretjeredniki ali nej, i če se ga včasi ne bi mogli, moremo zato zadosten zrok meti, prava istinska potreboča nas more na njega siliti.

V denešnjem navuki vam razložim z pomočjov Jezušovoga Srca, štero v oltárskom svestvi prebiva i šteroga blagoslov na svoje reči prav ponizno prosim, 1) kaj je prisega, 2) kda je dovoljena i 3) kakši greh je lehkomišeljna, navadna i kriva prisega. Dev. Marija, mati večne Reči, večne pravice, prosi svojega Sina, naj nam po teh rečeh da miloščo, ka mo vsikdar pravično gučali.

Kaj je prisega? Prisegati pomeni Boga za svedoka zvati, ka pravico gučiš, ali pa, ka zaistino maš voljo zdržati kaj obečas. Kda zato praviš: »Bog me,« »pri mo-

joj dūši, štera je prebivališče Večnoga Boga, ali »Bog me vidi« i drūge takše reči, štere na Boga merijo, te ti prisegaš, to je Boga, toga največšega Gospoda za svedoka zovēš, ka istino gučiš. Ne istina, ka je veliko delo to? Bog je naime »Kralj vseh kraljov in vladar vseh vladarov«. — Poskusi zemeljskoga kralja za svedoka zvati! Jeli, strepeče v tebi srcē že na samo misel to! Nebeskoga kralá, neskončno veličanstvo, lepoto nepopisno, sodnika živih i mrtvih za svedoka pozvati bi te pa ne vstrašilo? Pomisli zato, draga dūšica, vsako reč, pred jo poveš, naj prisege po nepotrebnom ne spregovoriš.

40. Nedela.

2) Da je prisega tak veliko delo, tak sveta reč, ne sme se polagati brez istinskoga, velikoga zroka. Takši zrok je, če prisego zahteva cerkvena, ali svecka oblast. V cērkvī prisegajo zaročenci pri zdávanji, vojáki pri vojski, svedoki pri sodniji. Višešnja oblast njim tū predpiše iz pravoga zroka prisego, zato je dovoljena.

Ne je pa dovoljeno lehkomišeljno, ali nepremišljeno, z navade prisegati. Trgovci, svajlivci radi prisegajo i vsele grešijo, kda nepremišljeno, naglo prisegnejo, ar Bogi poštenjé vzemejo, ga nepošteno imenūjejo. Te je tvoja krava, tvoj praščič, ali drūga stvar vredna té časti, ka bi Bog kre njé svedočo, da si niti ti, nemrtelne dūše človek nikdár ga ne vreden? Te ti nespametna ženska misliš, ka dobro včiniš, kda se zapriségneš, ka si ne kriva, če te česa potvorijo? Grešite, ki pri kúpčiji, odaji, pri svajah priségate, čeravno pravično prisego vlágate, zato ka po nepotrebnom Boga za male vaše reči volo za svedoka zovéte. Sveto pismo nam pravi: »Mož, ki dosta prisega, hūdobije vkūp spravlja i kaštiga se ne ogne njegove hiše« (Sir. XXIII. 12.) Takši nesrečen človek, ki se je navado priséganja, ka na vsakšo reč pove, ne da bi premislo, je istinska, ali ne »Bogme« — »pri mojoj

düši, — se napuni z hüdobjami, ar se napuni z krivim prisegami i je ne prost smrtnoga greha. Zato pa pazimo dragi krščéniki, da se ne navadimo priseganja. Ne navadimo se ga pa, če pravičnost lübito v guči. Ne lažimo. »*Lažljiva vüsta düšo morijo*« (Modr. I. 11.) nam pravi sv. Düh. Niti po šali ne lažimo, vsaka laž je greh. Če neščeš ovaditi, kaj v srci nosiš, mučaj, ali ne laži. Laži se odvadite, pa se krive, lehkomišljene prisege rešite; laži se pa odvadite, če te premišljeno gučali. Pred kaj povete premislite: Jezušovo Srce tebi na veselje to povem. I tečas ne spregovorte, dokeč ne ste si dobrega namena obüdili. Ali k Bl. D. Mariji se obrnite i njej pravite: »Dobra Mati, ne povem to zdaj vö, naj se tvoj Jezus ne razžali«, ali »povem to zdaj, naj se On odiči« itd. Tak mislite i po toj misli gučiti pa ne bote lagali pa tüdi ne lehkomišeljno prisekali.

41. Nedela.

Ki rad prisega, zna krivo prisegnoti, kaj je pa strašen smrten greh. Sv. Augustin pravi »*Kak ne more tisti lagati, ki ne guči, ravno tak ne more tisti krivo prisegati, ki ne prisega.*« Naj ne bomo krivci strašne krive prisege, nikdar ne prisegajmo, zvün pred oblastjov, te tüdi nej, če smo ravno nedužni. Nedužnoga Jezüša kaj vse nej so krivili i je prisegao, da je ne kriv? Mučao je. I ti delaj tak; mučaj! To mučanje tvoje Jezüša na guč gene, on se oglasi kre tébe i te tolažo bo: Trpi sinek, hči, jaz vidim tvojo nedužnost i ti jo plačao bom. Želeš kaj drügo, kak plačo Jezušovo? Te nej si pravi sin, prava hči Bl. D. Marije, štera je najgrozovitejšo sramotenje i najkričnejšo obsodbo Jezusovo z mučanjom pretrpela.

42. Nedela.

Ki prisegne na tisto, od česa zna, da je ne istine, ali pa z prisegov oblübi tisto, štero nema v misli zdr-

žati, on krivo prisegne i strašen greh krive prisege včini. Kakšté grdo što Bogá prekuné, ga ne razžali tak, kak ki krivo prisega. Pri kumbi je človek navadno zburkan i čeravno je ne, ne misli tak živo na Bogá, kak pri prisegi. Pri krivoj prisegi nesrečen človek Večno Pravico za svedoka zové, naj kre krivice svedoči. Je ne to kaj groznoga? Bog naj bi laž potrdo, krivico pohvalo, ki se je na križi razmesariti dao, naj krivice ne bi bilo na sveti.

Dušice, zato pa gučite, vsikdar premišljeno, vsikdar tak, ka de se Jezušovo Srce veselilo vašemi guči, ka ne pridete v nevarnost priseganja, v nesrečo krive prisege, ka si duše ž njov ne prebodnete. Sv. Janoš zlatavüstni pravi naime: *«Niedno bodalo ne rani tak teško, kak grešna prisega, i nieden meč ne mori tak grozovito, kak kriva prisega.»*

43. Nedela.

V knigi Zaharija proroka čtemo té božje reči: *«Prekletstvo božje pride na hišo krivo priségajočega»* (Zah. V. 3.)

To telko pomeni, ka dober Bog prekune tistoga, ki krivo prisega. Prekunjeni so pa pogübljeni v pekli. Oni so prekleti. Krivo priségajočega Bog pogübi. Jezik, šteri h krivici zové Boga za svedoka, *«bo v ogenj porinjen, se v njem opekao vekomaj, — a zgoro ne bo.»* *«Njuv črv ne pogine, njuv ogenj ne vgasne,»* (Marko IX. 43.) pravi naime gospod Jezuš Kristuš od pogübljenih. — Glejte plačo krive prisege!

Kakša je pa plača dobrih gučov? Jezuš pravi: *«Kde dva ali trije v mojem imeni vküp pride, jaz sem v sredi med njimi.»* (Mat. XVIII. 20.) To je plača za dober guč. Jezuš je pri vašem dobrom guči če ga ravno ne vidite. Verujte to i vesélite se, ka Jezušá mate v svojoj srdini, kda dobro, njemi na čast, njemi na veselje gučite. Poskusite té guče! Kda z cérkvi domo idete, ne gučite od drugih reči, kak do svétih, pa Jezus z vami bo i vas blagoslovo bo i dobite mir v srcé, šteri vas reši nepotrebne, krive prisege.

Je mi tudi odtiramo?

Neki den — poroča misijonar Afrikanski, — sem pohodo betežnike v oddaljeni vesi. Med potjov sem naleto na žensko v strašnom položaji. Natlah je sedela i je triletno dete varvala. Glava deteta je bila v samoj rani se krvavečoj i malo stvorjenje je bilo sloko i nevolno. Ali ne se je jokalo, navadilo se je že toga groznoga trpljenja. Matí je bila še mlada i kak se je kazalo, iz bolšega stana, ali goba jo je ščista spopačila. Na mojo prošnjo mi je pripovedala zgodbo svojega trpljenja. »Jaz shajam z dobre družine, — pravila mi je, — i sem že mela dvoje dece. Kak sem pa to, svoje tretje zanosila, so v pamet vzeli pūščajce gobovoga betega na mojem teli i poleg deželne pravde sem mogla z detetom na polje odbežati. Tū sem se z divjim sadom pri žitki obdržala. Če me glad k hišam prižene, kamenje lūčajo na mene, naj odhajam, zato ka je gobavci prepovedano skoz vesi iti. Rane, štere na glavi deteta vidiš, je kamenje napravilo. Skoro bi me z detetom vred vmorili.«

O siromaški stvoř! Samo nešterna cota njemi pokriva tūpatam z ranami i gobami obsipano telo. Jaz sem siroto poganko z sebov pelao domo i sem njoj edno malo hūtico ponūdo poleg misijona. Zavoljo skrbne dvorbe sta postali za nešterne dni mati in dete krepkivi i rane so njima tūdi celile. Jaz sem okrsto dete, mater pa včio. Ali naskori so zvedili črci, ka je gobavka tū, i neko jūtro sem najšeo hūto razbito brez gobavcov. Znova je bila na begi.

Zaman sem jo iskao. Nemogoče mi je bilo gorpriti, kam je zaišla moja betežnica. Približno za štirinajset dni, kda sem znova tlačo pot, štera me v druge zamorske vesnice pelala, sem čūo tihi glas z ednoga bližanjega grma. »Baba,« »Baba,« tak je djao. Stopo sem bliže i zagreznjeno vidim mater ležati v senci grma že

blizu k smrti. Detece me je spoznalo po belo j obleki — misijonar je bio naime iz družbe belih očetov, štiri belo obleko nosijo, — i stalo je poleg matere. Včasi sem poslao svojega sprevodnika nazaj v misijon, naj prinese pitvino i jestvino i res, prišla je znova k sebi. Detece me je pa ves te čas obimalo za noge.

Pri nekom dobrom kmeti sem dobo od ovih ločeno hütico, kam sem žensko spravo, jo lahko vračo i včio. To je bio te prvi gobavec, šteroga sem v Afriki najšeo. Zdaj sem jo pitao, če pozna več takših nesrečnih. Da,

Sv. Peter Klaverski, apoštol Črncov.

odgovori, »na te kraj (kaže z rokov) je cela ves gobava, štiri so ešče v grozovitnejšem stani, kak jaz.« Za par dni, kda je ženska že zadosta močna bila, me je na mojo prošnjo pelala na tisto mesto, kje so gobavci živeli. Na breščeki je stalo i ljudje so se spokrili po grmah i votlinah. Kda sva že bliže prišla, je ženska kričala »Akgoo« i je z rokama ploskala. Na najno zvanje so stopile pred naj iz grmov i kamenih ljükenj človeče podobe.

Popis, šteroga mi je ženska od njih dala, je daleč

zaostao od pravice. Moški i ženske so bile med njimi, šteri so niti na nogah niti na rokah ne meli prstov. Vūha in nosi so njim na pol zagnilili, telo so meli sključeno, z ranami pa gobami nabito. Še mala deca so prilazila naprej po svojih kostenih golnicah; mela so veliko, otečeno glavo. O, kak strašna nevola! Kak neprijetni smrad so razširjali! Nevola je velika, toga vtisa nikdar ne pozabim; večkrat sem vido odsehmaj v sneh te uboge ljudi. Nišče njim ne pomaga. Kda je beteg potroši (v tom gobavom betegi, šteri je pa še neozdravljiv, kotrige po mali dolgnilijo) si sami tudi ne morejo pomagati, celo, kda njim že prsti odpadnejo. Te ido i si ležejo pod grm, naj je glad i žeja vmorita. »Pomagaj nam!« kričali so gobavci, pomagaj nam, ki si tak dober, ka nas obiščeš. Mi trpimo, vročina nas vmarja, lačni smo. Dober Bog ti naj povrne i te reši vseh betegov. Mi mo trpeli i jokali, naj ne de tebi trebelo jokati i trpeti. O pomagaj nam! Mi znamo, ka je tvoje srce belo kak mleko.« — »Jaz sem vaš oča,« — »sem njim odgovoro, dobite pomoč.« Naskori smo nešterno kučo napravili i den za dnevom dobijo zdaj pomoč i navuk. Njihova usoda je toti nerešljiva, ali trpljenje se njim li polejša, življenja pa poduža. Po krščanskom navuki se tolažijo v trpljenji i zadobijo krščansko vūpanje na bolše življenje.«

O, keliko trpljenja bi mogo lejšati i keliko súz zbristati misijonar, če bi ga z milodari podpirali! Se ve, ka v teh teških časah ne moremo velikih darov davati, (so pa, ki bi je ležej dali kak pred bojom. Vr) ali dober Bog gleda bolje na namen darovnika, kak na dar, i nešterni filer zato li največ ljudi zmoro za rešenje naših najsiromaškejših čarnih bratov. »Družba sv. Petra Klaverja,« pomožna družba za Afrikanske misijone, izda v te namen vsako leto *Kalendar sv. Petra Klav.* Te prinaša zvūnredno lepe i genljive popise iz življenja mladih čarnih krščeni-
kov i prave afrikanske podobe. Novi kalendar za leto

1918. ma v začetki sliko Brezmadežne D. Marije, kak pred njov klečijo črnci i roke proti njej držijo pa jo prosijo za pomoč. O dragi čtevci, vi vsi ste verna Marijina deca, pošljite k njenomi godi, k 8. decembri neko drobtinico milodarov za rešenje njene čarne dece, pošljite teliko, keliko košta en kalendar sv. Petra Klav. pa si ga kúpite za vaše vojake. To naj bo vaš dar za misijone.

Misijonar ozdravlja dūšo in' telo. „Što podpira apoštola, dobi plačo apoštolovo.“

Cena kalendarčka je samo 40 fil. Ki 12 kūpi, ednoga gor dobi. Naše vredništvo iz srca rado pošlje vojakom te kalendarčke, samo pošljite nam njihove naslove i 40 fil., ali si je pa naročite naravnoč pri *Družbi sv. Petra Klav.* v Ljubljani, pred škofijo 8. II. nadstropje, Kranjsko. Naj se

pa na darovitnost genemo, vzemimo si k srci reči ednoga misijonara, šteri nam piše, ka jezere zamorske dece se glasi pri njem na krst, a ne more je sprejeti, zato ka nema hrane za nje. Ido tak v krivoverska misijonišča, štera so bogata, kje dobijo toti hrano, a za pravo vero Jezusovo za vsikdar so zgubljeni.

Novi odpüstki.

Tristodneven odpustek dobi vsaki telikokrat, keliokrat pobožno zmoli te lepe reči: »*Srce Jezusovo v oltarskom Svetstvi, pomnoži nam vero, vüpanje i ljübezen.*« (Benedikt XV. 1. 1917. apr. 5.)

V cerkev pridoč ali iz njé idoč, med delom proti njej gledoč i v misli obiskajoč njeni kinč, Jezusa v oltari, oј kak sladko, kak medeno bo djalo ljübečoj düši to milo i prelepo zdihavanje. Navčite se je i je ponavljajte pogostci.

„Oča nebeski je jagode vsado,
Žlathno jih dišati on je navado,
Naj bi vučile nas, Njega ljubiti,
Naj bi nas vabile, Boga hvaliti.“

Marijine cvetke.

•Kajkoli darujete Bogi — pravi sv. Bernard — položite vse v Marijine roke. Kajti njene roke so kak bele lilije, in Ženin nebeskih lilij vsikdar rad prime to ka pride iz Marijinih rok.◀

Jezus sam je odkrio sv. Brigiti, ka ki z vüpanjom in namenom pobolšati se zove Marijino ime, zadobi posebne milosti, namreč popolno požalüvanje svojih grehov, moč priti do popolnosti, nazadnje pa nebesko diko.

•Či iščete, o bratje — pravi Kempis — tolažbo v nevolah, bežite k Mariji, zovite Marijo, častite Marijo, priporočajte se Mariji: z Marijov se veselite, z Marijov jočite, z njov molite, z njov hodite, z Marijov iščite Jezusa, nazadnje pa z Jezusom in Marijov želite živeti in mreti. Na te način bote vsikdar hodili po poti Gospo-

dovoj, zato ka Marija bo rada molila za vas in Sin poslune njene prošnje.«

»Vsaki človek more meti kakše stalno pribežališče, gda ga stiske terejo: gde bi se moglo najti varnejše pribežališče kak so Jezusove rane in Marijino naročje?« (Sv. Janoš Berkman.)

Tri tolažbe.

»Blaženi so mrtvi, ki v Gosposi merjejo. Potem, pravi Düh, naj počivajo od svojega trüda, zato ka idejo njihova dela za njimi.« (Raz. 14, 13.) Te reči sv. Pisma se čtejo na dverah nekoga pokopališča. Mešnik jih čité v Epistoli pri vsakoj čarnej meši. Keliko tolažbe za nas!

Blaženi so, ki merjejo v božem naročji. Lepo zatisniti svoje oči in jih odpreti na drugom sveti, pred najlepšim suncom nebes in zemle, pred Bogom, šteroga bodo gledale od lica do lica.

Na zadnje je vendar prišeo čas, da si odpočijejo od trüdov toga življenja. Trüdit se, trpeti in jokati nikaj let, potem pa na veke počivati v obilnosti vsega blaženstva in najvekse sreče!

Vsa njihova dela idejo z njimi na drugi svet pred sodni stol Onoga, ki dobra plačüje hüda pa kaznüje. Dobra dela tü na zemli stanejo trüdov, nego po smrti pa spravijo človeki korono. »Delajmo zato dobro in ne opešajmo pri tóm... Dokeč mamó čas, delajmo dobro vsem... (Gal. 6, 9—10.)

Modri pregovori.

— Či ščeš zadovolno živeti, oprči si dva žakla: iz ednoga jemli in dajaj drugim, v drugoga devaj, ka dobiš od drugih.

— Dosta ležej je plesti korono, kak najti glavo, štera bi jo vredno nosila.

— Med dnes in jutrom je dosta časa: skrbi se, da dobro porabiš te čas dokeč si živ.

— Lehko je služiti tistomi gospodi, ki to ka je zapovedao drugim, sam prvi opravi.

— Veri mi, ka si dosta včino, či si se navado potpežljivo živeti. (Goethe.)

Molimo.

•Molitev pravičnoga človeka je ključ za nebesa: gori ide prošnja, doli pride vsmiljenje.

Čiravno so nebesa daleč od zemle, vendar Bog čuje molitev človeka, ki ma čisto vest.

Molitev je hrana gladnih, in sprosi milost sv. Dūha.

Molitev je steber vseh jakosti svetnikov, lestvica nebes, mož dovic, sorodnica angelov, podpora vere, korona redovnikov, lajšava oženjenim.

Molitev more biti obširna, pobožna in čista. Obširna, to je, za vse drūge: pobožna, to je, ki moli, naj bo zbrani ne pa razmišleni: čista, to je, priti more iz čistoga srca.

Zaistino zna lepo živeti, ki zna lepo moliti.

Pravičen, dober človek nikdar ne henja moliti, dokeč takši ostane; vsikdar moli, ki vsikdar dobro dela • (Sv. Auguštín.)

Kristus nam veli: •Vsikdar trebe moliti in nikdar henjati. •

Kdaj pa je to vsikdar? Sv. Pavel nam pove kdaj: •Či jejte ali pijete ali kaj drugoga delate, delajte vse v božo čast. • (I. Kor. 10, 31.)

Kak moremo vsikdar moliti? To nam pove sv. Pavel od Križa: •Či človek ma vsikdar pred očmi misel, ka ga Bog vidi, tedaj moli štiridvajset vōr na den. Ki zavolo vsakdenešnjega opravila nema časa, da bi dosta molo, naj opravlja vsa svoja dela s svetim namenom, samo za božjo čast: to je jako dobra molitev. •

Čistost.

»O kak lepi je čisti rod v zlavi (v nebi); njegov spomin je nevmrliv; znani je pri Bogi in pri lüdeh. Či je pričüjochi, ga nasledüjeho, in či odide, za njim zdihavajo; na veke obhaja zmago, zato ka si je pridobo plačilo boja neoskrunjenih.« (Modr. 4, 1, 2.)

Modrost svetnikov.

»Gda človek na sveti nema nikaj več trpeti, nema tüdi tü kaj več iskati; čas je, da odide, kajti vsaki den brezi trpljenja, je zgübleni den. Trpeti ali mreti, mreti ali trpeti.« (Sv. Treza.)

»Človek je nesrečen, či nema nikšega križa; ne more si nabirati nikših kinčov za nebesa; trpljenje, zametavanje, ogovarjanje, to je cena, za štero si človek küpi nebesa.« (Bl. Janoš Vianej.)

»Vsaki si more s svojimi deli zaslüžiti nebesa, in za to ne bolšega sredstva kak trpljenje.

Preskrbimo si zaslüženje za nebesa. Vse mine: ostane samo plačilo ali pa kazen za naša dela.

Ne gledajmo križa (trpljenja) s svetnimi očmi, nego z očmi sv. vere in tak se nam pokaže sladek, prijeten. Svet pravi, ka se trebe veseliti, na smrt ne misliti, niti na pekel, niti na sodbo, pravi, ka so nesrečni tisti ki trpijo; vera pa pravi, ka je jako dobro trpeti za Gospoda, ka si človek more pridobivati zaslüženje za nebesa, ka so srečni tisti ki trpijo in jočejo. Na konci življenja se bo že vidilo, što ma prav, či svet ali pa sv. vera.

»Jaz sam zadovolen, srečen in mam vsaki den svetek. Ne želem mreti, ne ozdraviti, nego živeti in trpeti; v trpljenji sam najšeo pravo zadovolnost. Sam Bog mi pomaga: čím več trpim, tem več želem trpeti. Najdragši so tisti dnevi, gda Bog priteži svojo roko in mi pošle nove muke. Nevem, či posvetnjaki želejo tak goreče veseliti

se kak jaz želem trpeti. Kda me obišče kakša posebno ostra bolečina, se darujem Bogi in sam pripravljeni trpeti do sodnega dneva, či je tak v njegovo čast. (Andr. Beltrami.)

Čüjte, čüjte, trpeče dšše! Vidite, kak so govorili svetniki v svojem trplenji! Razmimo mi te njihov jezik?

Za naše čase.

»Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očom je ta: Obiskavati (pohoditi) sirote in dovce v njihovej žalosti.« (Jak. 1, 27.)

»Reži lačnomi svoj krüh in vodi siromake v svojo hižo; gda vidiš nagoga, ga obleci in ne zaničüj svojega mesa (bližnjega). Tedaj se bo tvoja svetlost zasvetila kak zarja in tvoja pravičnost bo šla pred tebov, za tebov pa pride veličastvo.« (Izaija 58.)

Zlati klüč.

»Bog vam je z bogastvom toga sveta dao v roke eden klüč: s tem klüčom si vi lahko odprete nebesa ali pa pekel. Odprete svoje škrinje, zakladnice in mošnje, da bi pomagali onim ki so v siromaštvi? Či tak včinite, si odprete nebesa. Zaprete svoje škrinje, zakladnice in mošnje, da bi šami vživali in plavali v dobroti, ne spomeneč se onih, ki trpijo glad, zimo, ki hodijo po poti pogüblenja? Zapomnite si, da ravno s tem klüčom zaprete pred sebov nebesa in si odprete pekel.« (Don Bosko.)

Pogled na preminola leta.

Sv. Peter Damjanski pripovedava, ka gda je sv. Barlaam dosegeo visiko starost, ga je kral pitao, koliko let ma.

— Zdaj mam štirideset let — odgovori svetnik.

— Kak to — pravi kral — samo štirideset?

— Nato Barlaam odgovori: Či račumam vsa leta

od rojstva, mam osemdeset; toda od teh morem odračunati vsa tista leta, štera sam preživo v nemarnosti in v posvetnih veselicah, zato ka so zgüblena. Tak mi ostane komaj štirideset let, štera sam preživo v božoj službi in za nebesa, samo ta leta so kaj vredna.

Križarska vojska.

Tak se je zvala vojska, štero so pred davnim časom evropejski kristjanje poslali proti Türkom za osvoboditev Svete Zemle. Zvala se je pa zato tak, ka je vsaki vojak meo križec. Hvale vredna je bila tista vojska. Ravnotak pa ešče bole je hvalevredna tista vojska, štera se bojüje za osloboditev düšic v vicah ali purgatoriumi.

Krščeniki, ki so v tištom časi hodili na božo pot v Sveto Zemlo, so mogli dosta trpeti pred poganskimi Türki. Ništerne so odvekli v jetništvo, druge pa spoklali. Pri-tožba in joč teh siromakov se je razširo po krščanskem sveti, šteri se je zdigno in šo na pomoč.

Ali ne čüjete, kak jočejo trpeče düše v vicah? Vas ne gene glas, s šterim vas prosijo kak nigda trpeči Job »Smilujte se me, konči vi, prijatelje moji!« One si same ne morejo nikaj pomagati, mi jim pa lahko dosta pomoremo, posebno z molitvov. Nikdar je ne vmiralo toliko ljudi kak zdaj. Bog zna, koliko düš more iti v vice.

Med njimi so naši sinovje, očevje, bratja, rodbina, pa tüdi takše, štere nemajo nikoga, ki bi molo za nje. Spominajmo se vseh.

žena, Solar Geta, Jörkiš Ivana žena, Horvat Marka žena, Raduha Peter, Cseh Števan, Šumen Kata, Zver Ivan, Gelt Števan, Jereble Števana žena, Dominko Jožef, Nežič Jožef, Gjörkiš Jožef, Lebar Števana žena, N.; po 2 K: Gjörkös Marko, Toplak Jožefa žena, Zver Števana žena, Gjörkiš Ferenc, Matjašec Anton; Cseh Ferenc žena 4 K, Sobočan Marka žena 2 K 40 fil., Kovač Ferenc žena 8 K, Klinek Števana žena 50 fil., Hozijan Orša 1 K 40 i, Šömen Ivana žena 10 K. — Srce Jezusovo povrne vsaki filer dragim darovnikom i vsako stopnjo ljubljenim pobiračom. — Vrednik.

VSEBINA.

Spomin	137
Razlaganje katekizma po nedelah i svätkah v vsakoj hiši	138
Je mi tudi odtiramo?	142
Novi odpustki	146
Zlate jagode	147

